

Pim en Nacht

Schaduw

Geschreven door Merlijn Wartena
met illustraties van Rowan Siersema

Eerste druk 2019

ISBN 9789402194166

©Tekst: Merlijn Wartena

©Illustraties: Rowan Siersema

©Vormgeving: Ben de Jong

©Deze uitgave: uitgeverij Brave New Books, 2019

Alle rechten voorbehouden.

Pim en Nacht

Schaduw

Voor Jan, de vader van Pim en Nacht.

Omdat je mij hebt leren kijken.

Omdat je mij de kracht van het verhaal hebt geleerd.

Omdat jij mijn vader bent.

Inhoud

1. De vondst

2. De oude indiaan

3. De Schaduw

4. Op weg

5. De Vledder Aa

6. De donkere tunnels

7. Het Drents Friese woud

8. Magisch water

1 De vondst

Het was koud buiten, maar in het hol was het lekker warm. Een goed vuur hield de gure regen tegen. Het was het hol van Pim en Nacht, twee konijnen die leefden in Vledder. Het hol was gegraven bij het Bramenpaadje, een afgelegen pad in de buurt van het Oosteind. Wie Vledder kent, weet dat het een prachtig dorp is met uitgestrekte weilanden en bossen er omheen. Bovendien is er de Vledder Aa, de beek die ontspringt in het Drents Friese woud.

Pim was onrustig en liep heen en weer door het hol terwijl Nacht in het vuur staarde. Gisteravond waren ze op pad geweest, zoals ze zo vaak deden. Ze glipten dan hier en daar een oude schuur van een boer binnen om eten te jatten, niet veel, puur wat ze nodig hadden. Maar wat er gisteravond gebeurd was verontrustte hen beiden. Pim was altijd al onrustiger dan Nacht en zei: ‘Wat moeten we nu? Dit kan toch niet?’ ‘Rustig,’ zei Nacht, ‘Laat me nadenken.’

Het was een avond als alle andere geweest en samen glipten ze een schuur binnen op het Oosteind, in Drenthe noemt men dat de deel. Vaak vonden ze hier wel wat, zoals afgedankte wortels voor hun taart. Nacht stond op de uitkijk terwijl Pim rond keek waar ze naar binnen konden. Dit deden ze altijd zo. Nacht had namelijk een donkere vacht en viel niet snel op onder de slagschaduw van een lantaarnpaal. ‘Psst,’ was het opeens in het donker. Dit was het teken voor Nacht dat Pim een ingang had gevonden. Stil sloop Nacht over het erf naar Pim. Steeds stond hij even stil om te luisteren. De erfhonden waren een groot gevaar, daarom waren ze extra voorzichtig. Pim stond bij de deeldeur. ‘Hij is gewoon open,’ fluisterde hij. ‘Maar ik weet niet of er honden op de deel liggen. We wagen het erop, we zijn toch sneller als het erop aan komt. Kom op!’ zei Nacht, en ze glipten naar binnen. Op de deel was het erg donker en ze bleven even staan om hun ogen te laten wennen. Ze keken elkaar aan. Er klopte iets niet. Wat was die geur? De geur die ze roken kent elk dier maar al te goed, de geur van de dood, de geur van een dier dat ergens te lang ligt te rotten. Ze slopen over de deel, nieuwsgierig gevolgd door twee gele ogen boven tussen

de gebinten. Bij een hoek achter op de deel bleven ze staan. ‘Wat is dat in vredesnaam?’ fluisterde Pim hees. Met grote ogen keek hij Nacht aan. ‘Blijf hier staan,’ zei Nacht. Hij sloop dichterbij, ging toen zitten en staaarde naar een overblijfsel van wat ooit een dier moet zijn geweest. Waarschijnlijk waren het resten van een haas maar het was moeilijk te zien. Pim kwam langzaam dichterbij en ging naast Nacht zitten. ‘Dit is toch niet normaal?’ zei Pim. ‘Kijk dan naar die wonden, welk beest doet zoiets?’ Het bleef even stil. ‘Hij is gemarteld,’ zei Nacht. ‘En kijk die bloedsporen vanaf rechts, hij heeft zichzelf hier heen gesleept, hij is dus voor dood achtergelaten. Degene die dit heeft gedaan wilde hem laten lijden. Onze vijanden zijn allemaal jagers, die peuzelen je op, we hebben hier dus niet te maken met een jager.’ Pim kreeg kippenvel en stamelde: ‘Waar hebben we dan mee te maken Nacht?’ ‘Met een moordenaar,’ fluisterde Nacht.

Eten vonden ze die nacht niet. En te lang op die deel blijven bij dat gruwelijk afgeslachte dier wilden ze ook niet. Ze slopen weer naar buiten. ‘Kom, naar huis,’ zei Pim. De angst klonk door in zijn stem.

Nacht dacht in zijn ooghoeken iets te zien op het rieten dak van de boerderij. ‘Pim, gewoon voor je blijven kijken en rustig het erf af lopen, als ik nú zeg, sprinten we naar ons hol.’ ‘Wat is er dan?’ vroeg Pim. ‘Niet praten nu, gewoon doen wat ik zeg!’ zei Nacht scherp. Langzaam liepen ze het erf af. Nacht keek heel voorzichtig om maar zag niks verdachts. Ze kwamen bij de weg. ‘NU!’ zei Nacht, en ze renden zo snel ze konden het Oosteind af.

Aan het eind rechts, daar was het Bramenpaadje, daar in hun hol waren ze veilig. Voor ze op de helft van het Oosteind waren hoorden ze een zacht suizen over zich heen gaan. ‘Een uil!’ riep Nacht, ‘Rennen!’ ‘Pim en Nacht,’ zei de uil, ‘wacht eens even...’ De konijnen hielden bang hun pas in. ‘Je kent onze namen,’ zei Pim. ‘Natuurlijk,’ zei de uil. Hij ging op een tak van een eik zitten en was bijna meteen onzichtbaar. Alleen de gele ogen keken de konijnen doordringend aan.